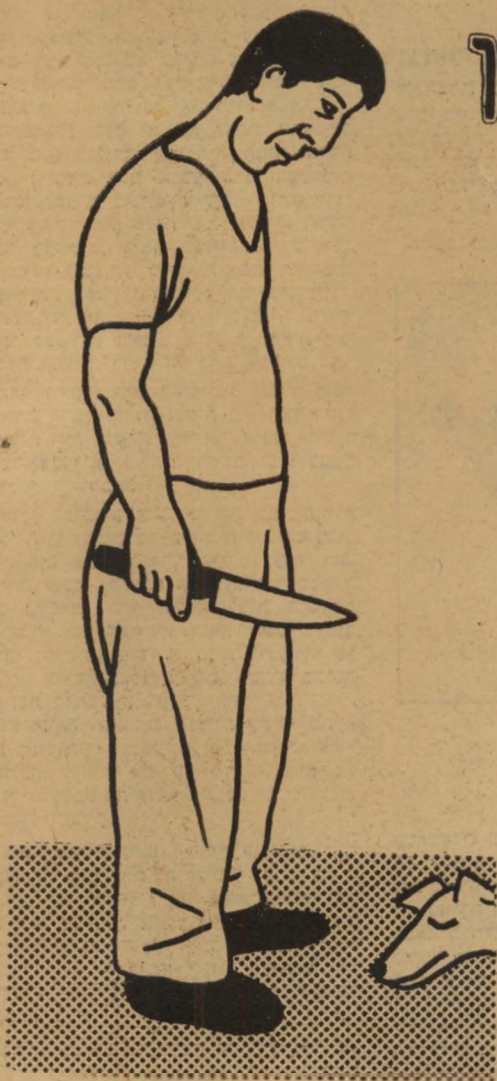

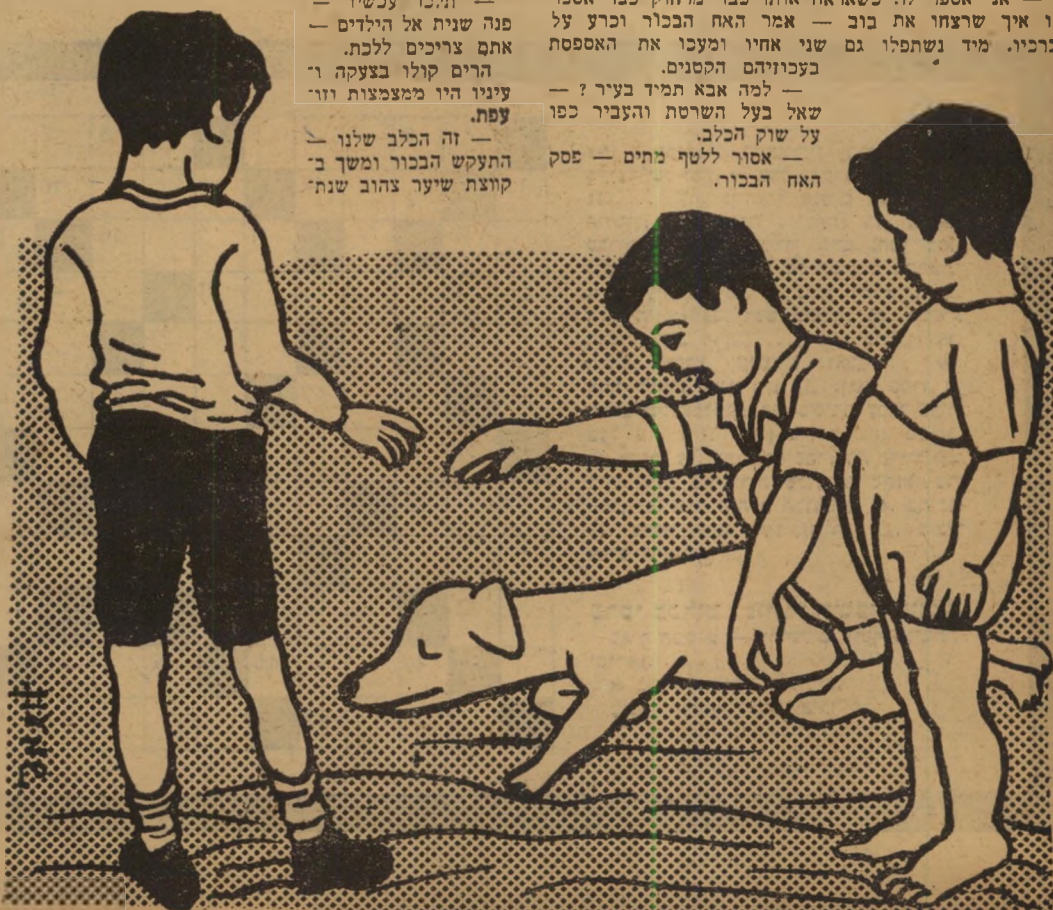
אבא עווד יחזור

סיפור מאת יגאל מוסינזון

— לא אסור? — תמה הקטן.
— זה מפחיד — השיב לו — כולם אומרים שאסור ללטף מתים.
— אני לגמרי לא מפחד — חיך בעל השרטת — זה כאילו בוב ישן כמו שאבא ישן בצהרים, בפה פעור.
— נכון — אמר האב הבכור, וידו החליקה בשער הגוויה, בסמוך לכפו הקטנה והמלוכלכת של אחיו הצעיר — זה כאילו הוא ישן.
— גם אני הבאתי לי חלב — חזר הקטן על דבריו, בקרטעו על מקומו, מוטרד בשל המכנסים ההדוקים יתר על המידה בשרשי רגליו.
— אבא עובד בעיר בשביל להרוויח כסף — הסביר האב הבכור — או הורגים לנו את בוב. זה המקום שלי — היא הסיט את יד בעל השרטת מעם השוק הקרה. — אתה יכול ללטף את הבטן.
— באו זבובים גם — לחש האב הקטן וצעם עין אחת מול שמש קופחת — המון זבובים.
— כאשר מתים או באים תמיד זבובים. גם כאשר מתה תרנגולת. הזבובים יודעים תמיד.
— בלב שוכב מצחיק מאד — רטן בעל השרטת. הוא שיכל ידיו בחיקו והביט בקנאה אל יד האב הבכור המלטפת במעגלים רחבים.
— זה לא יפה להגיד זאת — גער האב הבכור — כשמתים או לא מדברים ככה.
— גם אני הבאתי לו חלב — אמר האב הקטן וצידד משטו מאישוניו הקפואים, עיניו וגוויתו של הכלב המת — ואבא אף פעם לא הביא חלב לבוב.
— אבא תמיד עיף. אבא עובד בעיר והוא עיף.
— הוא לא עיף. אין לו זמן להביא חלב. הוא צריך להביא כסף לאבא.
— אבל כשהוא יחזור, אבא, הוא יחכיף יכה את שולמן.
— כן — הסכים האב הבכור ותמן סנטרו בכפו — אני חושב. ורק אחר כך הוא יהיה עיף.
— גם אני הבאתי לו חלב — התעקש האב הקטן שלא האזינו לדבריו.
— שעה ארוכה ישבו בסמוך לגוויה. שולמן חזר לבסוף. הוא נשא סכין בכף ימינו.
— אתם תסתלקו עכשיו — גער בילדים בקוצר-רוח — קומו ולכו!
— זה הכלב שלנו — אמר האב הבכור ומתח צוארו הדק לעומת האבא.
— זה הכלב שלנו — חזר אחריו בעל השרטת שנתיירא מפני הסכין ומיהר לקום.
— אני הולך לבנות סוכה — הכריז האב הקטן וקפץ בזריזות על רגליו המעוקמות — סוכה גדולה, כמעט ענקית — שוב נשמשו שולי מכנסיו הכחולים עד מאחרי ברכיו המלכפשות בעפר ובמיץ ירוק של גבעולי אספסת מעוכים.
— לכו! — שולמן כרע אל צוואר הכלב.
— הם לא זזו ממקומם.
— תלכו עכשיו — פנה שנית אל הילדים — אתם צריכים ללכת. הרים קולו בצעקה ורעיניו היו ממצמצות וזזו עפת.
— זה הכלב שלנו — התעקש הבכור ומשך ב־קווצת שיער צהוב שנתה

— אל תביטו! — גער האב הבכור ובעיף העורף בשלשת ילדי השכן שהציצו בו בפנים מובחלות מאחרי קיר המתבן.
— אתה הרגת את הכלב שלנו — צעק לעומתו האב הבכור — עוד תראה כאשר אבא יחזור.
— האב הבכור מצמץ בעיניו הכהות, שמבטן עיף ומיוגע. לרגליו, במשטח הירוק של אספסת מעוכה, נוספת עסיסה, היה מוטל הכלב, בלא רוח חיים, וארבע רגליו המגויירות אסופות אל בטנו הלבנה והשעירה. דם קרוש נתלה בדבור לים סומקים בצווארו.
— הוא נשך את העגלות שלי שיצאו למרעה — התגונן האב הבכור את רובהו מבין הגבעולים — הוא פשוט נשתגע פתאום. הוא היה כלב משוגע. אני הרגתי אותו. הגבוה מבין הילדים פסע צעד אחד לפניו.
— כאשר אבא יחזור — אמר וסנטרו רתת קמעה — כאשר אבא יחזור הוא לא ישתוק לי, כי הרגת את בוב.
— בוב התנהג כמו מטורף — הפטיר האב הבכור ונשען על רובהו.
— הוא רצה לשחק עם העגלות. זה אסור? — שאל הילד — זה לא בכוונה.
— אבל הוא השתגע לגמרי — נענה האב הבכור — הוא קרע מהן חתיכות בשר.
— כי בוב היה גורא חזק — אמר האב הקטן.
— אני אשלח את ראשו לבדיקה — הוסיף האב הבכור במשיכת כתמים — מייד אביא סכין.
הוא הניח את רובהו בכתפו, בחולצת העבודה האפורה, בסמוך לצווארו הקצר והעבה, והפסיע אל צריף העץ אשר גגו אדום הרעפים נודק מעבר לרפת.
הילדים החלו לשעוט אל בוב. עמדו סביבו במעגל.
— הוא כבר מת — סח האב הקטן, זה ששולי מכנסיו הכחולים נשמשו והגיעו עד מתחת לברכיו — שולמן הרג אותו לגמרי.
— רצה אותו — תקן האב הבכור בסבר חשיבות. ידע ששני אחיו הקטנים אינם מבינים משמעות המלה.
— זה אותו דבר? — שאל האב בעל השרטת באפל. הוא לא שמע תשובה לשאלתו ומיד המשיך — אני חושב ככה.
הוא לא יודע שהוא בכלל מת — אמר האב הבכור ונד בראשו — הכלבים אינם יודעים שהם מתים או לא.
— והם פוחדים? — שאל בעל השרטת ותלה עיניו באחיו.
— כן — השיב הגבוה — בוב פחד. אבל הוא לא ידע שהוא מפחד, בכלל.
— גם אני הבאתי לו חלב — משך הקטן את מכנסיו הכחולים עד חזהו — גם בחורף.
— כשהיה גורא קר.
— כשהיה בוז גם.
— נכון.
החרישו וראו בגופה המוטלת למרגלותיהם.
— כאשר אבא יחזור הוא יכה את שולמן — הפטיר הגבוה.
— אפילו במקל גדול — אמר הקטן ודדה מרגל אל רגל.
— אני אספר לו. כשאראה אותו כבר מרחוק כבר אספר לו איך שרצחו את בוב — אמר האב הבכור וכרע על ברכיו. מיד נשתפלו גם שני אחיו ומעכו את האספסת בעכוזיהם הקטנים.
— למה אבא תמיד בעיר? — שאל בעל השרטת והעביר כפו על שוק הכלב.
— אסור ללטף מתים — פסק האב הבכור.

לחה פרע במצחו — אני רוצה לראות הכל.
— אינכם מוכרחים לראות הכל — שולמן נפגן בסבינו מעל עינו הבוהה של בוב — אשלח את ראשו לבדיקה במעבדה.
הילדים נצבו על עמדם, מיקסמים מנצנצי קרני השמש שריצו בלהב הסכין.
— במעבדה יש צינורות וזכוכית — אמר בעל השרטת — ראיתי תמונות.
— גם אני הבאתי לו חלב — עמד האב הקטן על דעתו.
— אולי תסתלקו כבר — צעק שולמן וחילצתו דבקה אל גבו הרחב והמיוזע — זה אי־אפשר כך, תלכו מכאן.
— אני הולך לבנות סוכה — נרתע בעל המכנסים הכחולים מן הגערה הקולגית.
— לכו מכאן! — שפתי שולמן נתרפטו בשאפו רוח מלוא לוגמין — אתם רוצים שאבא אתכם? !
— בוב הוא שלנו — השיב לו האב הבכור ודמעות עמדו בעיניו — אם אנחנו רוצים אנחנו לא מוכרחים ללכת. בוב הוא שלנו. הוא לא שלך כלל. אתה רק רצחת אותו. שולמן קם ושילב ידיו בחזהו וסכיניו עלה ויורד בצלעותיו המתנשמות.
— הכלב השגע — חיון קולו במאמץ — והוא נשך את העגלות שלי. אם יתברר שהוא באמת משוגע או גם העגלות שלי יהיו משוגעות.
— כן — הודה הבכור — זה נכון. אבל בוב היה כלב טוב. הוא נתן לכל הילדים לגשת אליו ואף פעם לא נשך.
— גם אני הבאתי לו חלב — אמר האב הקטן והשעין את ראשו אל כתפו והיה כוחן סכיניו של האבא — אבא אף פעם לא הביא חלב לבוב.
— טוב ילדים. טוב. הכל טוב ויפה. אני חייב לשלוח את ראשו של בוב למעבדה. עליכם ללכת מכאן. אסור לכם לראות איך אני עושה זאת — היא פרש זרועותיו בחוסר־אונים.
— אבל זה כבר לא מאב לו — אמר בעל השרטת — כשהוא כבר מת הוא לא מרגיש.
— אם לא תלכו מכאן ומייד — פרץ האב הבכור בצריחה פראית וכפף צוארו לפניו כאילו נתכונן לנגח במצחו הצה — או אני...
הילדים נרתעו מפניו וחזרו אל קיר המתבן, ומשם צפו בתנועותיו האיטיות והבוטחות של האבא.
— כאשר אבא יחזור הוא יכה את שולמן — הבטיח הבכור לאחיו ושם ידיו בכתפיהם והם נשאו בגאיה משא זה.
— אבא לא יחזור אף פעם — אמר הקטן ומשך במכנסיו הכחולים — או אני הולך לבנות סוכה. אבא אף פעם לא הביא חלב לבוב.
פנה והלך, מדרה מצד אל צד, ושני אחיו הפסיעו בעקבותיו.